

Vyslání k dílu

Hošťálková 27. 5. 2018

Písně: 66, 642, 382, 425, 411

Čtení z Písma: ep. Řím. 10, 12 - 17; ev. Lukáše 10, 1 - 9

Text kázání: ev. Lukáše 10, 1 - 3. 16. 19 - 20

Milí bratři a sestry,

Pán Ježíš vysílá své učedníky do světa, do služby. Čteme tu o sedmdesáti lidech, kteří tvořili širší kruh Ježíšových učedníků. Sedmdesát lidí, to je nepatrný počet ve srovnání s tisíci a desetitisíci těch, kteří obývali městečka a vesnice v Galilei. Těchto sedmdesát navíc nepatřilo k lidem vlivným, mocným, finančně silným. Nepatřilo k lidem, jejichž jména by byla známá. Neměli výsadní postavení ve veřejném životě a určitě nepatřili ani mezi učené. Co dělali, než se setkali s Ježíšem a stali se jeho učedníky, nevíme. Ale když je Ježíš povolal a oni jeho povolání přijali, vzali na sebe vážný úkol. Vydali se jako Kristovi vyznavači a svědkové na cestu galilejskými vesnicemi a městečky. Šli bez mošny, dokonce bez obuvi, bez peněženky. Šli jako chudí poutníci. Mnohým se patrně jeví jako žebráci. A přece tito lidé vyvolali v zemi hluboké pohnutí - pohyb.

Těchto sedmdesát učedníků chodilo dům od domu a všude zvěstovali, že se v Ježíši Kristu, Božím Synu, přiblížilo království Boží. Ovšemže ne všichni těmto poslům otevřeli dveře a přijali je do svého domu. Byli jistě i takoví, kdo dveře zavřeli a učedníky vyhnali. V každém případě však docházelo k velkému tříbení a rozhodování. Kolem evangelia a zvěstovaného Božího království nebylo možné přejít nezúčastněně. K úžasu samotných zvěstovatelů byli mnozí lidé evangeliem Ježíše Krista osloveni, uvěřili mu a opustili staré, vyježděné koleje svého života.

A tak mohlo sedmdesát učedníků po svém návratu podat Ježíši radostnou zprávu: **„Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“** Nezůstalo jen při slovech. Ježíš dal svým učedníkům také moc léčit. Uzdravovat nemocné, neduživé, ubohé, zlomené. Učedníci nevcházeli do domů jen jako ti, kteří probouzeli naději v lepší zítřek pouhými optimistickými řečmi. Vcházeli do nich jako ti, pod jejichž dotekem se tento zítřek již dnes stává skutečností.

Proto nebylo možné projít kolem nezúčastněně. Proto jejich působení vyvolávalo více než jen senzací nad novým učením, které dává podnět ke spoustě zajímavých rozhovorů, plných „pro“ a „proti“, ale nedokáže strhnout k následování. To spojení Slova a činu, které potvrzovalo pravost zvěstovaného, způsobovalo, že vlastně nebylo o čem diskutovat. Zde mohlo dojít pouze k rozhodnutí. Buď pro, anebo proti. Buď se v úžase, s otevřenými ústy, přiznat k tomu, co se nedalo nijak oddiskutovat, nebo se se zavřenými očima a zacpanými ušima postavit do opozice.

V poznání našeho dnešního světa a dnešní situace nás možná pálí otázka: *„Jak to těch Ježíšových sedmdesát vlastně dokázalo?“* My bychom snad o Božím království dovedli vyprávět také. Jak ale na to další? To nám nejde. Mluvit bychom jakž takž uměli, ale uzdravovat...?

Ono dosvědčování slov činy nám všem skutečně dělá velké potíže. Těch Ježíšových sedmdesát toho bylo schopno proto, protože se osobně přesvědčili o Boží lásce, s níž se hmatatelně ve svém Mistru setkali a protože byli touto láskou skutečně přemoženi. Strženi jeho příkladem. Boží láska jim v Ježíši Kristu zazářila jako sluneční paprsek. Jejich vlastní srdce roztávala pod jeho dotekem. Poznali sami na sobě lásku Syna Božího.

A tak v zastoupení Ježíše Krista, svého Pána, nesou zprávu o pokoji, který převyšuje veškerý lidský rozum. V jeho jménu vkládají ruce na nemocné a léčí je. Ti nešťastní, kteří sedí plni smutku a hořkosti někde v koutku svých domovů, tito nemocní, naplnění přáním, aby se uzdravili, anebo aby smrt ukončila jejich trápení, se setkávají s posly lásky Ježíše Krista.

A dochází zde k divu. Setkání s touto láskou znamená setkání se skutečnou mocí, která nešťastné vytrhuje z jejich - trápením, hořkostí, smutkem - poznamenaného života, ve kterém se otáčeli kolem svého já. Jsou osvobozeni k životu v pravé radosti. Jsou uzdraveni ze své slepoty. Mohou nyní vidět Boha a bližního. Lidé, kteří v nic nevěřili, jsou zbaveni pout nevěry, pochyb hořkosti, zla, které rozvracelo jejich duši. Láska Kristova, to světlo zářící v temnostech bolesti a opuštěnosti, je vrátila životu. Poznali požehnání Božího pokoje. Život už není teskné živoření, ale radost!

To všechno se dělo na cestě sedmdesáti učedníků, kteří šli ve jménu Ježíše Krista za svými bližními, aby se s nimi podělili o to, čím byli oni sami obdarováni. Sedmdesát lidí, to je ve srovnání s velkými zástupy docela malý počet. A přece se činností těchto lidí děly veliké věci.

V našem sboru i v jiných křesťanských církvích v našem okolí je mnoho křesťanů. Je to počet, který určitě o mnoho přesahuje číslo sedmdesát. Křesťanů jsou v našem okolí stovky, někde i tisíce. Jistěže mnozí z nich se nejen církvi, ale Pánu Bohu naprosto odcizili, stále však zůstává mnoho těch, kteří se k církvi hlásí; těch, které snad můžeme nazývat „věrnými“. Představují tito lidé, představujeme my - protože se mezi ně také počítáme - učedníky, kteří vnášejí do domů ve svém okolí alespoň něco z požehnání zvěsti i činnosti, které byli pověřeni nést? Působí naše slovo i náš příklad tak, že to lidi kolem nás oslovuje, že jsou probouzeni ze své lhostejnosti, bezmyšlenkovitosti, odcizení, že jsou přemáháni láskou Ježíše Krista? Patří nyní v nové věrnosti k těm, kdo opravdu v církvi žijí? Patříme k nim my? Je možné říci, že křesťanské shromáždění s kázáním, s modlitbami a písněmi jsou ohnisky takových radostných událostí?

Láska Ježíše Krista přece září stejně tak jasně a silně jako tehdy sedmdesáti učedníkům. I my jsme byli pozváni jako oni k následování. A jako oni tedy máme tomuto světu - plnému mnohé lhostejnosti, nelásky a nenávisti - podat svědectví o Kristově lásce. Jsme pověřeni volat, že i dnes a nad tímto světem vládne Bůh, jeho Stvořitel i láskyplný Otec. Že vládne nad našimi domovy, nad našimi městy úplně stejně jako tehdy v Galilei.

Proč tedy už nedokážeme ve jménu Kristově léčit nemocné, proč nedokážeme těšit trpící a utištěné? Proč nám chybí odvaha navštívit ty, kteří umírají? Důvod naší bezmocnosti není v tom, že by se Ježíš od nás nějak distancoval, že by nám byl vzdálenější než prvotním křesťanům. Ono zaslíbení: **„Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa“**, platí v neztenčené míře nyní jako tehdy. Jestliže z nás, jako z Kristových poslů, nevyzařuje ona síla, která se osvědčila u sedmdesáti, pak je

to doklad pouze naší osobní mdloby. Důvod naší bezmocnosti je v nás, v naší polovičatosti.

Neustále znovu, neděli co neděli nás Ježíš vybízí k jednotě slova a činu - každého z nás. Otázky, které nám Písmo nastavuje, tímto směrem jednoznačně ukazují: „*O co ti, člověče, jde? Chceš sloužit nebo se starat jen o sebe? Prosíš za svou rodinu, za život ve světle evangelia, anebo na to jen nechápavě hledíš? Jde ti jen o tvůj blahobyť, zatímco miliarda lidí ve světě hladoví? Přispíváš svým životem k míru, anebo k válce, ke spravedlnosti, anebo k bezpráví?*

Svět má na nás křesťanech poznat, že slovo Ježíše Krista není jen nějakou iluzí, vidinou, ale že jeho vůle, jeho pokoj, jeho léčivá moc jsou tím nejpotřebnějším, co si jen můžeme představit. Tím, co dává chuť i sílu žít. Vidí to na nás, poznává to na nás? Dokud naše svědectví o Kristu nebude podepřeno činy sebeobětovné lásky a víry, budeme jen jako „**měď zvučící anebo zvonec znějící**“.

Není tedy prázdným slovem, jestliže zvěstujeme a jestliže v církvi platí, že tak velmi potřebujeme Ducha svatého. Potřebujeme odvahu víry, která dovede prosit a současně nabídnout své ruce těm, kteří jsou v trápení a úzkostech. Těm, kteří jsou bez přátel, nemocným, bezradným nad svým manželstvím a rodinou, těm, kteří čekají v domovech důchodců na svůj poslední den.

Ano, Ducha svatého, toho potřebujeme! Bez něj bychom se stávali zanikajícím spolkem, ne církví; skupinami izolovaných jednotlivců nebo skupinek, ne údy těla Kristova; prázdnými řečníky, ne posly Kristovy lásky. Možná nám to hrozí, bratři a sestry. Prosme tedy o Ducha svatého, otevírejte se jeho působení.

Amen.